

מהווי הרפת

מסיפוריו של משולם סיקרון, משאבי שדה. 24.5.1958

ברנדי, בבקשה...

מספיק להם. בצהרים רוצים הוספה ומה עכשיו מתחשק לכם, ברנדי אה? או וודקה? תרד ממני. אמר וטרק את הדלת בפני.

וכי היתה לי ברירה, הלכתי למרכז המשק. הנ"ל חדש בתפקיד קיבלני בחיך, הוציא עט ופנקס ושאל מה העניינים. הסברתי לו שצריך לתת לפרה וודקה או ברנדי, כתרופה לתיאבון. רכז המשק חיך וקרץ לי בעיניים:

- לפרה אה? אני מכיר את הסיפור הזה, ירצו יאכלו לא ירצו לא יאכלו. תשמע, אני לא אסתכסך אתך על שטויות, שמעתי שמרכז המשק הקודם לא אישר לך משהו ושנה שלמה לא קיבל דוחות מהענף. בסדר, רק למה לך לספר לי שזה בשביל פרה. אני אאשר לכם מידי פעם, אני מבין את צרכי הצוות בימים קרים אלה.

- ברצינות? אני שואל.

כאן עוצר מרכז המשק, הוא הרגיש שהרחיק... ונתן לי פתק.

כן, כך זה היה יכול להיות חשבתי, אבל במציאות, הלכתי לדב האקונום, ביקשתי ברנדי לפרה. דב בלא אומר ודברים קם לתת. אפילו חיך ורק שאל אם זאת תהפך להיות תרופה קבועה וצריך להזמין מלאי?...

השבוע אני מרים טלפון לרופא הבהמות שלנו לשאול בעצתו:

- פרה לא מרגישה בטוב, ירדה בחלב, איבדה תיאבון, ועוד סימנים של מחלה... מה לעשות? - זריקה קיבלה? שואל הרופא.

- קיבלה!

- אתה יודע מה, תן לה שתי כוסות ברנדי, זה יכול לעזור לה, תנסה.

- ברנדי? שאלתי בתמהון...

- לא חשוב, זה יכול להיות גם וודקה. אמר וסגר.

מה לא עושים למען "פיקוח נפש" בפרט של פרות. הלכתי לאקונום שלנו:

- תשמע, אני אומר לו, אני רוצה בקבוק קוניאק, ברנדי, יש אצלנו פרה חולה.

- מה אמרת?

- תראה, הרופא אמר זה יכול לשפר לה את התיאבון - וקצת חייכתי, בלי כוונה.

- תפסיק למתוח אותי ולמרוח עלי את הסיפורים שלך. מה עוד רוצה הפרה שלך? אולי וודקה "במקום"?

- טוב, אני אומר לו, גם וודקה זה בסדר.

הפעם התרגז כבר: אין לי זמן בשבילך, הרפתנים האלה, קפה אתם מקבלים חופשי, רוצים בסקוויטים טובים. רגילים כבר לא

אל תיגע פן תיפגע

כפתור גדול. אז היינו חולבים בידיים, וחליבת פרה נמשכה כשמונה דקות, זמן מספיק להסתכל סביב, כשהידיים עסוקות והראש פנוי למחשבה. כשהייתי מגיע לחלוב את תמר, ידעתי שסוף החליבה קרוב. כבר כאבו לי קצת הידיים, אבל הראש עוד היה פנוי וחיפש עיסוק למחשבה. ברצוני ושלא ברצוני היה מבטי נתקע בכפתור

תמר היתה פרה גדולה. למרות שעשרות שנים עברו מאז, אני רואה אותה במקומה הרגיל, שלושה מקומות לפני הסוף. בעמידתה היציבה, כשכל האברים צמודים, כולל העטין, הרגליים גבוהות וחזקות, ובקצה הרגל השמאלית האחורית כפתור. כנראה, שאי פעם, בילדותה, נצבט קצה הרגל והתפתחה טפיחת עור כעין

צליף ועוד צליף ועוד צליף וכבר החלב מגיע לחצי הדלי. ואז, עשיתי הפסקה קלה, התמתחתי ושוב לחליבה, אבל לפני כן הושטה (נמשכה) ידי לבלית העור ברגלה של תמר ונגעתי בעדינות... ב... איזה נגעתי? עוד לא הספקתי לנגוע, והדלי, הכסא ואני, עפנו לתעלה. לא הצלחתי להבין, איך זה קרה. מה שברור היה, הבעיטה היתה מהירה וחזקה ביותר. קמתי, בדקתי את עצמותי ומצאתי שלמות, הרמתי את הדלי שנשפך, סידרתי את הכסא וישבתי מחדש לחלוב... אלא שיותר לא העזתי לנגוע בכפתור...

של תמר ואני מנסה להשיב לשאלה, מה מקורו של כפתור העור הנ"ל. אני מדבר על המבט אבל היד נמשכה לנגוע בכפתור העור הנ"ל. ככה סתם בלי מחשבה תחילה נמשכה היד אל הכפתור ואילו הראש, אסר להפסיק חליבה ולשלוח ידיים למקומות לא מוכרים.

באחת החליבות, הרפתן השני הקדים ללכת והשאיר לי את שתי הפרות האחרונות לחליבה. אני חולב ומסביב שקט של אחרי הצהריים ביום קיץ. סיימתי פרה ועברתי לתמר. החליבה מתנהלת כשורה, הצליפים פוגעים בדלי במנגינה מונוטונית, הקרקעית מתכסה בחלב ולאט לאט

כדאי לשים לב לפני ש...

יתרונות יש לעבודה ברפת. אז... על כך בפעם אחרת, הפעם רק אתעכב על יתרון קטן ושלחלק נראה לא חשוב, והוא הפעלת כליות סדירה, או בעברית של יום יום, האפשרות להשתין ברגע שאתה מרגיש קצת לחץ.

עוד בימים ההם, כשבמשק היו שני בתי שימוש מפח המוצבים על בורות חפורים, הסתדרו הרפתנים גם בלי זה. היה מתחשק לרפתן מסוים לרוקן את מימיו קם ועמד ליד התעלה לניקוז שמאחורי הפרות ועושה מעשה. יש במקרה רפתנית בחליבה, אז מרחיקים כמה צעדים מבקשים שלא תסובב את הראש ומבצעים ריקון. אפילו הרפתניות שלנו לא היו מהססות, קופצות לחצר ובין הפרות...

יום אחד אני מגיע לחליבה, הרפתנית עוד לא הגיעה, אני מהסס נעמד מול הפרות פותח כפתורים ומתחיל בהשתנה כשידי האחת נשענת על השער.

ואז... אני מרגיש שתי ידיים עדינות מכסות לי את העיניים, מה הייתם עושים במקומי?... הפסקתי במהירות כדי לצאת מהמצב המביך, רק אז היא קלטה באמצע מה הייתי. גם ברפת היה רגע של מבוכה ואחר כך התחלנו לחלוב כרגיל...

לרפתנים יש חסרונות בעבודה עם פרות ויתרונות. אתם בטח סקרנים לשמוע איזה

